

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно административно наказателно дело № 20226000600056 по описа за 2022 година

образувано по жалба на подсъдимия капитан Н. А. Г. от военно формирование – Ш. чрез защитника му адв. К. Е. от АК – Пловдив срещу решение № 11/14.09.2022 г. по анд № 66/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен.

С обжалваната присъда подсъдимият капитан Н. А. Г. от военно формирование - Ш., е признат за виновен в това, че:

На 19.09.2021 г., във военно формирование – Ш., като лице от денонощния наряд – дежурен по военно формирование, умишлено нарушил уставните правила на вътрешната служба, визирани в чл. 246 ал. 1 и чл. 299 ал. 1 т. 1 от Устава за войсковата служба на въоръжените сили на Република България, като случая е немаловажен - престъпление по чл. 391 ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност, като му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

С жалбата се иска да се отмени решение № 11/14.09.2022 г. по анд № 66/2022 г. на Военен съд – Сливен, с което обвиняемият Г. е признат за виновен за престъпление по чл. 391, ал. 1 от НК и на основание чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лева като делото се върне за ново разглеждане на Военен съд - Сливен поради допуснати съществени процесуални нарушения.

В жалбата се сочи, че решението на първоинстанционния съд е неправилно, незаконосъобразно и постановено при недоказаност от обективна и субективна страна от военен съдия, за когото са налице основанията на чл. 29, ал. 2 от НПК за отвод, тъй като може да се счита за предубеден или заинтересован пряко или косвено от изхода на делото. Изтъква се, че военният съдия полк. К. се е произнасял и по друго наказателно производство – нохд № 19/2022 г. на Военен съд - Сливен със същия подсъдим, внесено за разглеждане за престъпление по чл. 195, ал. 1 и др. от НК и по чл. 391, ал. 1 от НК, като деянието по чл. 391, ал. 1 от НК е идентично с престъплението, за което е образувано анд № 66/2022 г. на Военен съд – Сливен. Сочат се доводи защо са налице основанията за отвод на полк. К.. Отделно се твърди, че обвиняемият Г. и адв. Е. не са се запознали с всички материали по анд № 66/2022 г., а именно с том секретни материали, които са представени от прокурора от Военно-окръжна прокуратура – Сливен непосредствено преди започване на съдебното заседание на 14.09.2022 г., което е довели до ограничаване правото на защита и на обвиняемия и на процесуалния му представител и също дава основания за изводи в насока на предубеденост и заинтересованост от изхода на делото от страна на съдията-докладчик. Сочи се, че съдът е обосновал признаването на обвиняемия Г. за виновен по обвинението по чл. 391, ал. 1 от НК изключително на база показанията на досъдебното производство на свидетелите р-к Г., ст. с-т Х., р-к П., ст. л-т Б., ефр. П. и м-р Ц., които са били разпитвани са свидетелствали главно по основното обвинение срещу к-н Г. за квалифицирана кражба на гориво, показания, с които военният съдия-докладчик се е запознал предварително още при решаването и произнасянето си по нохд № 19/2022 г. на Военен съд – Сливен. Прави се извода, че с оглед изложеното военният съдия-докладчик е бил повлиян в значителна степен, което води до наличие на предубеденост или заинтересованост пряко или косвено от изхода на делото. Изтъква се, че първоинстанционният съд неправилно и необосновано е приел, че случаят е немаловажен, като са игнорирани доказателствата, че се касае за деяние, за което може да се приложи чл. 9, ал. 2 от НК, респективно че деянието е нарушение на военната дисциплина, за което к-н Г. е наказан дисциплинарно.

В съдебно заседание защитата на подсъдимия поддържа въззивната жалба във всичките ѝ пунктове. Отново се сочи, че вженият съдия от първоинстанционния съд е следвало да се самоотведе, доколкото се е произнасял по първото дело, което е включвало още едно обвинение. Ако това се възприеме от въззивната инстанция, то следва да бъде отменено решението на Военен съд – Сливен, като делото бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. Изтъква се, че на заседанието пред първата инстанция обвиняемият и адв. Е. са се запознали с материалите от класифицирания том, а не преди това. Доколкото обвиняемият Г. е наказан дисциплинарно от командира с предупреждение за понижаване на военното звание с една степен за срок от една година, се прави извода, че с настоящия

процес същият ще бъде наказан два пъти за едно и също нещо, а дори и да се приеме, че обвиняемият е извършил деянието по чл. 391, ал. 1 от НК, то в случая следва да се приложи разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК и същият следва да бъде оправдан. Посочва се, че и наложеното наказание – глоба в размер на 1500 лева е по-високо като размер от поисканото от прокурора пред основния съд (1300 лева), което също говори за лично отношение на съдията към обвиняемия. Изтъква се противоречие в Устава за войсковата служба на ВС на РБ, където в едни текстове се сочи, че като излезеш, трябва да си оставиш оръжието, а в друг случай – обратното.

Обвиняемият в съдебно заседание поддържа защитата си, като заявява, че иска да бъде оправдан и признат за невинен. Същият изтъква, че вече е бил наказан дисциплинарно за това нарушение.

Прокурорът в съдебно заседание сочи, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, като жалбата бъде оставена без уважение. Изтъква се, че съдията от първоинстанционния съд не е бил предубеден и не е следвало да си прави отвод. Сочат се доводи, че случая не е маловажен, а наложеното наказание е справедливо.

Военно-апелативният съд, като прецени всички събрани по досъдебното производство и пред първоинстанционния съд доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК установи следното:

Жалбата е подадена в срок от легитимно лице (обвиняемият чрез своя защитник) и е процесуално допустима.

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Обвиняемият капитан Н. А. Г. от в. ф. – Ш. е роден на г. в гр. Х.. През 1997 год. е завършил в град Ш. с придобита специалност „.....“ и гражданска специалност - инженер по „.....“. На кадрова военна служба в Българската армия е бил за периода от 1997 г. до 2008 г., когато е бил уволнен поради щатни промени и отново е бил приет на служба на 01.11.2018 г. На последната заемана от него длъжност - „.....“ в Сектор „.....“ във в. ф. – Ш. бил назначен на 01.07.2020 г. По време на службата си обв. Г. се представил като дисциплиниран, трудолюбив, изпълнителен и честен военнослужещ, с умения при работа в екип и способен да работи в сложна обстановка и при психически натоварвания. Физически и психически бил здрав, което му позволявало да взема бързи, правилни и обосновани решения. По време на службата си не е бил наказван или награждаван по служебен ред. При атестирането през 2020 год. има положителна атестация, с препоръка за повишаване на по-високо ниво с оглед на притежаваното военно звание (л.17-24 т.3ДП).

Редът за носенето на службата от денонощния наряд във в. ф. – Ш., се уреждал от Устава за войсковата служба на въоръжените сили на

Република България, а със Заповед №/25.03.2021 г. на Началника на формирането, касаеща състава на денонощния наряд, длъжностните лица и реда за изпълнение на дежурствата, се определял специфичния ред за носене на службата, с оглед особеностите на реда във формирането (л.68-76 т.2 ДП). Съгласно задължителните разпоредби на чл. 246 ал. 1 от Устава за войсковата служба на въоръжените сили на Република България, длъжностните лица от денонощния наряд встъпват в изпълнение на задълженията си от момента на приемането на дежурството и се освобождават от тези задължения от момента на сдаването му, а според изискванията на чл. 299 ал. 1 т. 1 от същия Устав, дежурният по военно формирование по време на дежурството носи оръжие - пистолет с два пълни пълнителя. Съобразно Заповед №/25.03.2021 г. на Началника на формирането, за дежурен по военно формирование ежедневно се назначавал военнослужещ от офицерския или сержантския състав. При изпълнение на задълженията си, същият е следвало да спазва разпоредбите по част II, глава VI, раздел I и раздел III от УВС на ВС на РБ, като е следвало да бъде въоръжен с пистолет „...“ с шестнадесет броя патрони. Според разпоредените му задължения в раздел V т. 2 от същата заповед, дежурният по военно формирование е следвало незабавно да докладва на началника на в. ф. – III. и на оперативен дежурен в Оперативен център за наличието на конкретно посочени ситуации.

Със Заповед №/17.09.2021 г. на командира на в. ф. – III. (л.59 т.2ДП), бил определен състава на денонощния наряд във формирането за времето от 08.00 ч. на 19.09.2021 г. до 08.00 ч. на 20.09.2021 г. За дежурен по военно формирование, той и дежурен по парк бил назначен обв. к-н Н. А. Г., за помощник-дежурен свидетеля ст. серж. Х. Х., а за патрулни свидетелите ефр. Н. П., р-к П. П. и р-к Т. Г.. В изпълнение на заповедта, на 19.09.2021 г. в 08.00 ч., обв. к-н Н. Г. приел дежурството от предходния дежурен и застъпил като дежурен по военно формирование, а за приетото дежурство докладвал по линия на оперативния дежурен на в. ф. – Б. (л.63 т.2 ДП).

За времето от 08.00 ч. до 19.00 ч. на 19.09.2021 г., когато бил дежурен, к-н Г. не е докладвал на никого за установени от него нарушения или инциденти, като не е искал разрешение за да напусне границите на формирането и не е докладвал, че по някаква причина се налага да го напусне. Въпреки това малко преди 19.00 часа на 19.09.2021 год. той влязъл в дежурната стая, където се намирал помощник-дежурния на формирането - старши сержант Х. Х. и му казал, че отива до с. Т., намиращо се на 5-6 км. от формирането, за да се види с негова приятелка. Казал му, че ще се върне малко по-късно, след което се разснаряжил и оставил оръжието си в кобур с два пълнителя на намиращото се в стаята бюро. К-н Г. напуснал района на формирането през КПП-то, като казал на намиращият се там св. ефрейтор Н. П. да вдигне бариерата на изхода на паркинга. Отишъл до паркинга, където бил паркиран личният му лек автомобил „.....“ с рег. №, качил се в него и потеглил, като видимо не изглеждал притеснен и нищо не показвало, че бърза

за някъде. Обвиняемият не казал нито на свидетеля ст. серж. Х., нито на свидетеля ефр. П., които били лица от денонощния наряд и с които последно контактувал преди напускане района на формирането, че е установил някаква нередност в границите на формирането или в непосредствена близост до него. С автомобила си обв. к-н Г. преминал по главния път, водещ от Шабленски фар към гр. Ш. и завил надясно към старото КПП на формирането. По същото време в близост до старото КПП имало разставени постове на Военна полиция – В., във връзка със сигнал за изнасяне на гориво от района на формирането. Към 19.30 часа, свидетелят ст. лейт. Н. М. Б., който бил заедно с м-р Г. К.К., к-н Г. О.К., м-р В. С. С. и м-р В. Х. В., служители на РС „Военна полиция“ – В., забелязали обвиняемия до автомобила си в близост до района на старото КПП, където разговарял със св. ред. Т. Г.. След приключване на разговора им, св. Г. управлявайки автомобила на подс. Г. влязъл в района на формирането, а подсъдимият се укривал в гората. Когато автомобилът на к-н Г. - „.....“ с рег. №, управляван от св. редник Т. Г. се приближавал в обратна посока - от вътрешността на формирането към старото КПП, служителите на Военна полиция пристъпили към задържане на водача на автомобила – свидетеля Г. и на обвиняемия к-н Г., който се опитал да избяга. В автомобила на обвиняемия, управляван от св. ред. Г., били намерени и иззети туби с гориво, като такива били намерени укривани и в храсти, извън района на формирането. Поради задържането на длъжностното лице, назначено за дежурен по формиране, той е бил заменен от друг военнослужещ, което станало причина в края на дежурството обвиняемият капитан Г. да не подпише рапорта за сдаване и приемане на дежурството (л.64 т.2 ДП).

При тази фактическа обстановка първоинстанционният съд правилно е приел, че с описаното деяние обвиняемият капитан Н. А. Г. от в.ф. – Ш. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 391, ал. 1 от НК, тъй като на 19.09.2021 г., във военно формиране – Ш., като лице от денонощния наряд – дежурен по военно формиране, умишлено нарушил уставните правила на вътрешната служба, визирани в чл. 246 ал. 1 и чл. 299 ал. 1 т.1 от Устава за войсковата служба на въоръжените сили на Република България, като случая е немаловажен.

След задълбочен и внимателен анализ на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства настоящият въззивен състав намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно, а доводите в жалбата и в пледоарията на защитата на обвиняемия за неоснователни.

По делото са събрани необходимите доказателства, които са дали възможност на съда правилно да оформи вътрешното си убеждение, което е отразено в мотивите. Те от своя страна са обосновани, изчерпателни и кореспондиращи с приетата фактическа обстановка и формалната логика. Изготвени са съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК и в тях съдът по убедителен начин е отговорил на въпросите по чл. 301, ал. 1 от НПК. Мотивите са аналитични и позволяват на страните и на въззивната инстанция

да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда.

Приетата от съда фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция, която не счита за нужно да я преповтаря.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че обвинението се доказва по един безспорен начин с оглед показанията на свидетелите: редник Г., ст. сержант Х., редник П., командира на формированието м-р Ц. и всички служители на Военна полиция – В., заповед № РД 363/17.09.2021 г. за назначаване в наряд на 19.09.2021 г. (том. 2, л. 59 от досъдебното производство), от която е видно, че дежурен по военно формирование и парк е обвиняемият Г., помощник дежурен е свидетелят ст. с-т Х. и са посочени и останалите военнослужещи, които са дежурни за периода 08.00 часа на 19.09.2021 г. до 08.00 часа на 20.09.2021 г., донесенията за инцидента, протокола от извършената служебна проверка (том. 2, л. 85-88 от досъдебното производство), извадка от книгата за приемане и издаване на дежурство (л. 62-65, том 2 от досъдебното производство), писмо-справка (л. 67, том. 2 от досъдебното производство) от командира на военното формирование за това, че обвиняемият не е докладвал, че напуска границите на военното формирование и не е искал разрешение за това, заповед №/29.11.2021 г. на командира на военното формирование – Ш., с която на обвиняемия Г. е наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за понижаване на военното звание с една степен за срок от една година“ (л. 26-28 от анд № 66/2022 г. на Военен съд – Сливен) и всички останали писмени доказателства по делото.

В тази насока основният съд подробно в мотивите си е посочил и коментирал тези доказателства и въззивната инстанция възприема тези мотиви изцяло.

Няма спор, че около 19.00 часа на 19.09.2021 г. дежурният по военно формирование 36780 – Ш. – обвиняемият к-н Н. Г. се е разснаряжил, като е оставил оръжието си с два пълнителя на помощник дежурния – свидетеля Х. и му казал, че отива до с. Т., за да се види с приятелка. След като напуснал района на формированието с личния си автомобил „...“, рег. №, обвиняемият обаче не отишъл в с. Т., а в района на старото КПП, където около 19.30 часа бил задържан от служители на Военна полиция – В. – свидетелите по делото Б., П., С., К., В., К., като присъствал и редник Г.. В автомобила на обвиняемия били намерени и иззети туби с гориво, а в близост до него се намирали и други туби с гориво.

Безспорно, както е посочил основният съд, с действията си обвиняемият умишлено е нарушил уставните правила на вътрешната служба – чл. 246, ал. 1 от УВСВСРБ „Длъжностните лица от денонощния наряд встъпват в изпълнение на задълженията си от момента на приемането на дежурството и се освобождават от тези задължения от момента на сдаването му“, като през това време съгласно чл. 299 ал. 1 от Устава, „Дежурният по военно формирование носи оръжие - пистолет с два пълни пълнителя“, тъй като в нарушение на тези уставни изисквания, обвиняемият капитан Н. А. Г. без да

има изрична заповед или разрешение за това, прекратил изпълнението на задълженията си по носене на службата, като се разоръжил и напуснал района на военното формирование. Нарушението извършил в 19.00 ч., а в 19.30 ч. бил задържан от служители на Военна полиция, като през това време бил в невъзможност да изпълнява задълженията си на лице от денонощния наряд. Същият при напускане района на формированието не възложил временно изпълнението на своите задължения на друго длъжностно лице и не уведомил за това командира на военното формирование.

Подробно основният съд е изложил аргументи защо не приема защитната версия на обвиняемия (за това, че той отишъл до горното, старото КПП, тъй като патрулният редник Г. му е докладвал, че е отворено), които въззивната инстанция приема изцяло. Обясненията на обвиняемия в тази насока са нелогични, житейски и служебно необясними и не намират опора в събраните доказателства по делото, в това число и свидетелските показания на редник Г. и служителите от ВП – В.. Необясними са и действията на обвиняемия, когато при появата на служителите на военна полиция се е опитал да избяга, но бил заловен. Това не са нормални действия на лице – дежурен по военно формирование, който отишъл да прави проверка на старото КПП и няма логика да бяга при появата на служителите на Военна полиция. Отделен е въпроса защо обвиняемият е разрешил на свидетеля редник Г. да управлява автомобила му, което е безспорен факт по делото.

По отношение доводите, развити в жалбата за това, че съдията от Военен съд - Сливен е бил предубеден и е следвало да си направи отвод, въззивната инстанция не ги възприема. Правилно и мотивирано в съдебно заседание от 14.09.2022 г. съдия полк. К. е отказал да уважи искането на адв. Е. за отвод. Фактът, че веднъж е върнал за доразследване поради допуснати процесуални нарушения първоначално внесеното дело, не означава, че съдията вече е предубеден по казуса. Нещо повече, той е бил длъжен да разгледа и повторно внесеното дело и с оглед правилата на единната методика по приложение принципа за случайно разпределение на делата в отделните съдилища, а така също и с оглед разпоредбите на Правилника за администрацията в съдилищата, където също в чл. 80, ал. 9 е посочено, че след прекратяване на съдебното производство в различни хипотези, в това число и чл. 249 от НПК (връщане на делото на прокурора от съдията-докладчик), повторно внесеното в съда дело се образува под нов номер и се възлага за разглеждане на първоначалния съдия-докладчик (този, който го е върнал преди това). Това правило изрично е залегнало и във вътрешните правила за случайно разпределение на делата и натовареност на съдиите във Военен съд – Сливен, където в чл. 13, т. 2.1 е посочено за режим ръчно разпределение: при прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурор за допълнително разследване, при последващо внасяне на същото за разглеждане в съда, образуваното под нов номер дело се разпределя на първоначално определения съдия-докладчик. В чл. 4 от същите правила е посочено, че разпределението се извършва от административния ръководител и от съдията, който го замества или със заповед му е възложено това. Такъв е и настоящият случай – повторно внесеното дело задължително,

с оглед цитираните разпоредби, е следвало да бъде разпределено на съдия полк. К. (който е върнал делото за доразследване), а това, че сам си го е разпределил означава, че административният ръководител е отсъствал или е бил служебно ангажиран. В тази насока следва да се посочи, че във Военен съд - Сливен има само двама съдии (в това число и административният ръководител).

По отношение доводите на защитата, че едва пред основния съд са се запознали със секретните материали по делото въззивната инстанция не счита, че се касае за процесуално нарушение, тъй като изрично в съдебния протокол са заявили (и обвиняемият и адв. Е.) в процеса на съдебното следствие, че са се запознали с тези материали, тоест това не е накърнило правото им на защита.

Относно изтъкнатия довод, че има противоречие в устава по отношение на служебното оръжие – в едни случаи трябва да бъде оставено във военното формирование при напускане на същото от военнослужещите, а в други да бъде носено от военнослужещите непрекъснато, въззивната инстанция не счита, че има противоречие в разпоредбите. Задължението за носене на оръжието е с оглед чл. 299, ал. 1 от Устава за войсковата служба, когато съответният военнослужещ е дежурен, а спрямо военнослужещите, които не са в наряд, има задължение да оставят служебното си оръжие във военното формирование, когато го напускат.

Основният съд е изложил подробни мотиви за това, че независимо от наложеното дисциплинарно наказание на обвиняемия, административно-наказателната, респективно наказателната отговорност е отделна и се прилага независимо от дисциплинарната такава. Въззивната инстанция изцяло подкрепя тези мотиви, както и доводите на първоинстанционния съд за това защо не се касае в случая за малозначителност на деянието респ. за незначителна степен на обществена опасност на същото с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК. Няма как да се приеме, че е налице която и да е от двете хипотези, визириани в чл. 9, ал. 2 от НК за обвиняемия Г., имайки предвид, че същият умишлено е нарушил уставните правила на вътрешната служба като напуснал района на военното формирование, тоест поста си на дежурен по военно формирование, в това число разоръжен, без пагони (за което сочат служителите на ВП – В.) и криейки се в гората да прави опит да бяга при появата на военна полиция. Правилно основният съд е отбелязал, че действията на обвиняемия са компрометирали офицерската чест и достойнство, което е било и основание за налагане на глоба като наказание над минималния размер.

Определеното от първоинстанционния съд административно наказание „Глоба“ е правилно и законосъобразно, в това число и като размер, като са отчетени смекчаващите и отегчаващите за обвиняемия обстоятелства. Следва да се отбележи, че факта, че прокурорът пред основния съд е поискал налагане на по-нисък размер глоба, не обвързва съда при определяне на размера ѝ.

При извършената служебна проверка, настоящата инстанция намери, че

при разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване правата на страните по делото и че липсват основания за отменяне или изменяне на решението.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 11/14.09.2022 г. по анд № 66/2022 г. по описа на Военен съд - Сливен

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____